

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

w sprawie **A. A.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 20 października 2016 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 września 2012r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.
z dnia 05 czerwca 2012r., sygn. akt XVI K (...),
na podstawie art. 544 § 2 k.p.k. i art. 639 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić wniosek,

**2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Powołanym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. A. A. został skazany za popełnienie w dniu 27 sierpnia 2011 r. w P. przy ul. S. czterech przestępstw: z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 10 lat pozbawienia wolności, dwóch czynów z art. 160 § 1 k.k. i 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na kary po 2 lata pozbawienia wolności i przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę roku i 10 miesięcy

pozbawienia wolności, a nadto za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., dokonany w sierpniu 2011 r. w P. – na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, za które to czyny wymierzono karę łączną 12 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego zmienił zaskarżony wyrok tylko w odniesieniu do korzyści majątkowej uzyskanej z czynu z art. 204 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 10 października 2013 r., V KK 85/13, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Obrońca skazanego wniósł na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k. o wznowienie postępowania, uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania a nadto, o przeprowadzenie dowodu „z zeznań M. P. ... na okoliczność przebiegu wydarzeń, jakie miały miejsce 27 sierpnia 2011 r. w P. przy ul. S. z udziałem skazanego A. A..”

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. W myśl wskazanej w nim podstawy, postępowanie wznawia się, jeżeli po wydaniu wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. We wniosku nie wskazano jednak żadnych nowych faktów ani – wbrew zawartej w nim sugestii – nowego dowodu w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k. Bowiem we wniosku pisze się, że zgłoszona do przesłuchania M. P. „może posiadać cenne informacje na temat przebiegu zdarzeń, jakie miały miejsce na ww. posesji z udziałem oskarżonego”, że „być może zaobserwowała to, co się działo na posesji” i że „świadek ten rzuci nowe światło na sprawę”. Już z przytoczonych fragmentów uzasadnienia wniosku wynika, że nie ujawnił się nowy dowód, lecz chodzi o sprawdzenie, czy M. P. była świadkiem zdarzenia, a jeżeli tak, to czy jej wiedza potwierdza wersję skazanego, czy jednak będzie kolejnym dowodem jego sprawstwa i winy czterech zarzucanych czynów. Oferowany dowód nie wskazuje więc – wbrew wymogowi określonemu w art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k. – że skazany jest niewinny tych czynów albo nie powinien za nie podlegać karze, ale ewentualnie ma dopiero dostarczyć informacji

na temat zachowania oskarżonego w określonym miejscu i czasie, które mogą okazać się tylko obciążające go (potwierdzać trafność ustaleń faktycznych). Celem postępowania wznowieniowego nie jest sprawdzenie, czy możliwe jest ujawnienie się dowodu, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k., a tym bardziej czy może pojawić się dowód, który nie uzasadniałby wznowienie postępowania, lecz ewentualnie zbieżny byłby z wersją oskarżonego odrzuconą przez sądy merytorycznie rozpoznające sprawę w oparciu o przeciwstawne i przekonujące dowody.

Na marginesie, na co słusznie zwrócono uwagę w odpowiedzi na wniosek, wbrew twierdzeniu w nim zawartemu M. P. została przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym. Oświadczyła wówczas, po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, że nie była na miejscu zdarzenia (k. 543 – 544, t. IV akt głównych). Wprawdzie „nowy dowód” (środek dowodowy) może pochodzić ze znanego źródła dowodowego, ale nie ma żadnego śladu, że M. P. chce zmienić swoje zeznania, a więc, że uprzednio złożone były fałszywe oraz iż nowe zeznania będą realizować dyspozycję art. 540 § 1 pkt 2 lit.a k.p.k., mimo dowodów, które zadecydowały o skazaniu A. A..

Z przytoczonych względów oddalono wniosek jako oczywiście bezzasadny.